

Ի՞նչ է Ճշմարտությունը: - Թիվ հինգ

Մխիթարիչը

Jeff Pippenger

2023-09-11

Յոթ որոտների մեջ բացված մարգարեական պատմությունը նույնացնում է այն պատմությունը, որի մեջ մենք այժմ գտնվում ենք: Գաղտնիքը թաքցված էր մինչև հասավ այն պատմությունը, որին այն ներկայացնում էր: Սա այն ժամանակն է, երբ Մխիթարիչը՝ «Ճշմարտության» Հոգին, հայտնում է այն Ճշմարտությունը, որը Հովհաննեսը կոչեց Հիսուս Քրիստոսի Հայտնություն, որովհետև Հիսուս Քրիստոսը Ճշմարտությունն է: Խոսքը պարզապես այն մասին չէ, թե «Ճշմարտություն» բառը ներկայացնում է Աստծո բնավորությունը: Եվ պարզապես հրաշալի լեզվաբանի հայտնությունը չէ, որ եբրայերեն «Ճշմարտություն» բառը Սուրբ Գրքերում գործածվում է այսքան խորիմաստ ձևերով: Այլ նաև այն ապշեցուցիչ հրաշքն է, որը, երբ հասկացվում է, դառնում է Հայտնության գրքի մարգարեությունները բացելու բանալին, և այդպես բացում է ամբողջ Աստվածաշունչը: Սակայն դա միայն նրանց համար է, ովքեր կամենում են տեսնել, լսել և պահել այնտեղ գրված բաները, որովհետև ժամանակը մոտ է:

Որպեսզի մարդիկ «Ճշմարտությունը» ճանաչեն այնպիսի կերպով, որ սրբագործվեն դրանով, անհրաժեշտ է Սուրբ Հոգու ներկայությունը: Մարդիկ կարող են մտավոր կերպով հասկանալ «Ճշմարտություն» բառը և նույնիսկ զարմանալ դրա նշանակության վրա, բայց «Ճշմարտությունը» պետք է ուտվի: Այն պետք է ներքինացվի և դառնա մարդու փորձառության մի մասը, որովհետև խոսքը փոխանցում է Աստծո ստեղծագործ գործությունը նրանց, ովքեր ձգտում են կերպարանափոխվել Քրիստոսի պատկերին: «Ճշմարտություն» թարգմանված եբրայերեն բառի վերաբերյալ իմ անձնական քննության մեկնակետերից մեկը եղան եբրայագետները, որոնք նույնպես անդրադառնում են «Ճշմարտություն» բառի զարմանալի բնույթին և դրա գործածությանը Աստվածաշունչում: Բայց պատճառ չկա հավատալու, թե «Ճշմարտություն» բառի նրանց մտավոր ըմբռնումը նրանց բերել է դեպի Քրիստոս:

Այն մարգարեական փաստը, որ խոսքը պետք է ուտվի Սուրբ Հոգու ներկայությամբ, արձագանքում է Քույր Ուայթի կողմից տասը կույսերի առակի «յուղ»-ի սահմանմանը, ինչպես նաև Փեսային սպասող կույսերի երկու դասերի նրա նկարագրությանը:

Խորհրդանիշը մեծ մասամբ ունի մեկից ավելի նշանակություն, և նրա նշանակությունը պետք է որոշվի այն համատեքստով, որտեղ այդ խորհրդանիշը գտնվում է: Այն չպետք է որոշվի բառի քերականագետ մասնագետի տված սահմանմամբ կամ այն պատմական ժամանակաշրջանով, երբ այդ բառը գրվել է: Այդ երկու մոտեցումներն են, որոնցից կառչել են աղվենտականության աստվածաբանները՝ «Ճշմարտությունը» ուրանալու համար: Խորհրդանիշը սահմանվում է այն համատեքստով, որտեղ գործածվում է: Մարգարեության Հոգու շրջանակում «ձեռք» բառը տասը կույսերի առակում

ներկայացնում է առնվազն մի քանի տարբեր բաներ՝ կախված այն հատվածի համատեքստից, որտեղ «ձեռք» գտնվում է: Ինչո՞ւ է կույսերի մի դասը տիրապետում ձեռքին, իսկ մյուսը՝ ոչ:

«Կա մի աշխարհ, որ ընկած է չարության, խաբեության և մոլորության մեջ, հենց մահվան ստվերի ներքո,—քնած, քնած: Ովքե՞ր են հոգու տառապանք զգում՝ նրանց արթնացնելու համար: Ի՞նչ ձայն կարող է հասնել նրանց: Իմ միտքը փոխադրվում է դեպի ապագան, երբ նշանը պիտի տրվի. «Ահա Փեսան գալիս է. ելե՛ք Նրան ընդառաջ»: Բայց ոմանք պիտի ուշացնեն իրենց ճրագների վերալիցքավորման համար յուր ձեռք բերելը, և չափազանց ուշ պիտի հայտնաբերեն, որ այն բնավորությունը, որ ներկայացված է յուզով, փոխանցելի չէ: Այդ յուզը Քրիստոսի արդարությունն է: Այն ներկայացնում է բնավորությունը, իսկ բնավորությունը փոխանցելի չէ: Ոչ մի մարդ չի կարող այն ապահովել ուրիշի համար: Ամեն մեկը պետք է իր համար ձեռք բերի մի բնավորություն, որ մաքրված է մեղքի ամեն մի բծից»: Bible Echo, May 4, 1896.

Անխոհեմ կույսերը չեն տիրապետում այն բնավորությանը, որն անհրաժեշտ է շուտով վրա հասնող ճգնաժամում հաջողելու համար: Նրանց պակասում է Քրիստոսի արդարությունը: Սակայն յուզը նաև պատգամ է, և «վերջին օրերում» տասը կույսերի առակի յուզը այն վերջին նախազգուշացնող պատգամն է, որը ներկայացված է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության միջոցով և որը պետք է լսվի, կարդացվի և պահվի:

«Ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ կանգնած օծյալները» ունեն այն դիրքը, որ մի ժամանակ տրված էր Սատանային՝ որպես ծածկող քերովբեի: Նրա գահը շրջապատող սուրբ էակների միջոցով Տերը մշտական հաղորդակցություն է պահպանում երկրի բնակիչների հետ: Ոսկե յուզը ներկայացնում է այն շնորհը, որով Աստված պահում է հավատացյալների ճրագները լեցուն, որպեսզի դրանք չթրթռան և չմարեն: Եթե այս սուրբ յուզը երկնքից չթափվեր Աստծո Հոգու պատգամների միջոցով, չարի գործակալությունները լիակատար իշխանություն կունենային մարդկանց վրա:

«Աստված անարգվում է, երբ մենք չենք ընդունում այն պատգամները, որ Նա մեզ է ուղարկում: Այսպիսով մենք մերժում ենք այն ոսկե յուզը, որ Նա պիտի թափեր մեր հոգիների մեջ, որպեսզի այն փոխանցվեր խավարի մեջ գտնվողներին: Երբ հնչի կանչը՝ «Ահա փեսան գալիս է, ելե՛ք նրան ընդառաջ», նրանք, ովքեր չեն ստացել սուրբ յուզը, ովքեր իրենց սրտերում չեն փայփայել Քրիստոսի շնորհը, անմիտ կույսերի նման պիտի գտնեն, որ պատրաստ չեն իրենց Տիրոջը դիմավորելու: Նրանք իրենց մեջ չունեն յուզը ձեռք բերելու գործությունը, և նրանց կյանքերը խորտակված են: Բայց եթե Աստծո Սուրբ Հոգին խնդրվի, եթե մենք աղաչենք, ինչպես Մովսեսը՝ «Ցո՛ւյց տուր ինձ Քո փառքը», Աստծո սերը պիտի հեղվի մեր սրտերի մեջ: Ոսկե խողովակներով ոսկե յուզը պիտի հաղորդվի մեզ: «Ոչ թե գործությամբ, ոչ թե ուժով, այլ Իմ Հոգով, ասում է Զորաց Տերը»: Արդարության Արեգակի պայծառ ճառագայթներն ընդունելով՝ Աստծո զավակները փայլում են որպես լույսեր աշխարհում»: Review and Herald, July 20, 1897.

«Յուդը» վերջնական պատգամն է, որը, դարձյալ, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է: Այդ հաստատումն նրանք, ովքեր ցանկանում են ունենալ յուրը, պետք է աղաչեն Աստծուն, ինչպես Մովսեսն արեց Հորերի քարայրում: Բայց նկատեցե՛ք, որ եթե մենք պետք է «աղաչենք, ինչպես Մովսեսն արեց», որպեսզի Աստված մեզ «ցույց տա» Իր «փառքը», ապա նախ պետք է խնդրենք Սուրբ Հոգին, Ով Մխիթարիչն է: Եթե այդպես անենք, ապա հրեշտակների և երկու ոսկե խողովակների միջոցով մենք կընդունենք Քրիստոսի արդարությունը: Մենք ինքներս մեզ խաբում ենք, եթե կարծում ենք, թե կարող ենք աղոթել և աղաչել Քրիստոսի բնավորության համար, ինչպես Լաոդիկեական աղվենտիզմի ավանդույթներն ու սովորույթներն են հուշում, թե պետք է արվի, մինչդեռ միևնույն ժամանակ մերժում ենք Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամը: Նրա արդարությունը մեզ է փոխանցվում «Աստծո Հոգու պատգամների» միջոցով, որոնք փոխանցվում են երկու օծյալների կողմից, որ կանգնած են Աստծո գահի առաջ: Երբ մենք մերժում ենք Նրա պատգամը, մերժում ենք Նրա արդարությունը:

Այն ժամանակ ես պատասխանեցի և ասացի նրան. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենիները աշտանակի աջ կողմում և նրա ձախ կողմում»: Եվ կրկին պատասխանեցի ու ասացի նրան. «Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե խողովակների միջոցով իրենց միջից դուրս են հոսեցնում ոսկե յուղը»: Եվ նա պատասխանեց ինձ ու ասաց. «Չգիտե՞ս, թե սրանք ինչ են»: Եվ ես ասացի. «Ո՛չ, տե՛ր իմ»: Այն ժամանակ նա ասաց. «Սրանք այն երկու օծյալներն են, որոնք կանգնած են ամբողջ երկրի Տիրոջ մոտ»: Զաքարիա 4:11–14:

«Ողջ երկրի Տիրոջ առաջ կանգնած» երկու «օծյալները» ներկայացված են նաև որպես Հայտնություն տասնմեկերորդ գլխի երկու վկաներ:

«Երկու վկաների մասին մարգարեն նաև հայտարարում է. «Սրանք են երկու ձիթենիները և երկու աշտանակները, որ կանգնած են երկրի Աստծո առաջ»: «Քո խոսքը,— ասում է սաղմոսերգուն,— ճրագ է իմ ոտքերի համար և լույս՝ իմ ճանապարհի վրա»: Հայտնություն 11:4; Սաղմոս 119:105: Երկու վկաները ներկայացնում են Հին և Նոր Կտակարանների Սուրբ Գրքերը»: Մեծ պալքարը, 267:

Անկախ այն բանից՝ դիտարկում ենք Զաքարիայի՞, թե՞ Հովհաննեսի վկայությունը երկու վկաների վերաբերյալ, այս երկու վկայություններից յուրաքանչյուրի համատեքստը հաղորդակցության այն գործընթացն է, որը հենց առաջին ճշմարտությունն է, որ հիշատակվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության պատգամի հետ առնչությամբ՝ Հայտնություն առաջին գլխի առաջին խոսքում: Հորից՝ Որդուն, Որդուց՝ հրեշտակներին, հրեշտակներից՝ մարգարեին, մարգարեից՝ եկեղեցուն: Այն գործընթացը, որով Քրիստոսը խոսում է մարդկության հետ, հիմնարար ըմբռնում է, որ Նա ձգտում է բացահայտել վերջին նախագուշացման պատգամի մեջ: Մա համապատասխանում է թե՛ առաջին, թե՛ երրորդ հրեշտակի պատգամների ներկայացման շեշտադրմանը:

Առաջին հրեշտակի լուրը ներկայացված է Ուիլյամ Միլլերով: Միլլերն ունի մի շարք մարգարեական բնութագրեր, որոնք պետք է ճանաչվեն: Նա շարժման «Հայրն» էր, ինչը Ալֆայի և Օմեգայի առումով պահանջում է, որ որդի էլ լինի: Նա ներկայացնում էր մի

շարժում, որը ներկայացված էր «Millerite» անունով, որն ապարի մի տեսակի անվանումն է: Նա գործիք եղավ մարգարեական մեկնաբանության աստվածաշնչյան կանոնների մի ամբողջության կազմակերպման համար: Այդ կանոնները դառնում են Աստծո Հոգու լուրերի հաղորդման հիմնական բաղադրիչ, որոնք կա՛մ մերժվեցին, կա՛մ ընդունվեցին, մինչդեռ Միլլերի սերնդի մարդիկ ընտրում էին՝ պահել իրենց հիմար Լատդիկյան վիճակը, թե՛ դառնալ իմաստուն Ֆիլադելֆացիներ: Որպես առաջին հրեշտակի լուրի հայր՝ նա նախատիպավորում է մի շարժում, որը կհռչակի երրորդ հրեշտակի լուրը, և այդ շարժման՝ լուրի ըմբռնումը կառաջնորդվի մարգարեական մեկնաբանության աստվածաշնչյան կանոնների մի հատուկ ամբողջությամբ, որը երրորդ հրեշտակի լուրը կհաստատի նույնքան հիմնավոր կերպով, որքան Միլլերն օգտագործվեց առաջին հրեշտակի լուրը հաստատելու համար: Աստված երբեք չի փոխվում, Հիսուս Քրիստոսը նույնն է երեկ, այսօր և հավիտյան:

Մի՛ մոլորվեք, իմ սիրելի եղբայրներ՝ ր: Ամեն բարի պարգև և ամեն կատարյալ շնորհ վերևից է և իջնում է լույսերի Հորից, որի մեջ փոփոխություն չկա, ոչ էլ դարձի ստվեր: Իր իսկ կամքով նա մեզ ծնեց ճշմարտության խոսքով, որպեսզի մենք լինենք նրա արարածների մի տեսակ երախայրիք: Հակոբոս 1:16–18.

Աղվենտիզմի սկզբում թե վերջում Աստծո Հոգու պատգամները, որոնք ներկայացված են յուղով, փոխանցվում են երկու վկաների միջոցով: Սկզբում՝ Միլլերականների ժամանակ, երկու վկաները Հին և Նոր Կտակարաններն էին, իսկ վերջում՝ Աստվածաշունչը և Մարգարեության Հոգին: Ահա թե ինչու Հովհաննեսը, որ ամենակատարյալ կերպով պատկերում է Աստծո ժողովրդի վախճանը քննական դատաստանի վերջին օրերին, գտնվում էր Պատմոս կղզում:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և Հիսուս Քրիստոսի նեղության, արքայության և համբերության մեջ ձեր մասնակիցը, գտնվում էի Պատմոս կոչվող կղզում՝ Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Հայտնություն 1:9:

Պատմոսի մարգարեական միջավայրը ներկայացնում է, որ Հովհաննեսը հալածվում էր: Նա հալածվում էր Աստծո Հոգու այն պատգամները ստանալու համար, որոնք նույնացնում են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու միջոցով:

Աստծո «վերջին օրերի» ժողովրդի հալածանքը ներկայացված է նաև Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում, երբ երկու վկաները սպանվում են փողոցներում, և բոլորը տոնում են նրանց մահը: Տասնմեկերորդ գլխում այդ երկու վկաները Եղիան ու Մովսեսն են: Նրանք երեք ու կես տարի վկայություն տվեցին, ապա սպանվեցին, բայց դրանից հետո հարություն առան:

Բոլոր մարգարեները ավելի շատ խոսում են վերջին օրերի մասին, քան իրենց իսկ պատմության, ուստի եթե երբևէ կա մի գիրք, որ խոսում է վերջին օրերի մասին, ապա դա Հայտնության գիրքն է, որտեղ Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում են և ավարտվում: Հետևաբար վերջին օրերում պետք է լինի մի «լուր», որը սպանվում է, և ապա հարություն է առնում: Հայտնություն տասնմեկը պատկերում էր Ֆրանսիական

հեղափոխության պատմությունը, բայց ավելի անմիջականորեն այն պատկերում է վերջին օրերում երրորդ հրեշտակի լուրի դեմ ուղղված հարձակումը: Այն լուրը և այն շարժումը, որ նախապատկերվել էին Միլլերի լուրով և շարժումով, կրել են այդ հարձակումը և մահացել 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: Ըստ Հայտնություն տասնմեկի՝ այդ հարձակումը պետք է իրականացվեր այն գազանի կողմից, որ ելնում էր անդունդից:

Եվ երբ նրանք ավարտեն իրենց վկայությունը, անդունդից վեր ելնող գազանը պատերազմ պիտի մղի նրանց դեմ, պիտի հաղթի նրանց և պիտի սպանի նրանց: Եվ նրանց դիակները պիտի ընկած մնան այն մեծ քաղաքի փողոցում, որը հոգևոր իմաստով կոչվում է Սոդոմ և Եգիպտոս, ուր նաև մեր Տերը խաչվեց: Հայտնություն 11:8, 9.

Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ «անդունդը» ներկայացնում է սատանայական զորության նոր դրսևորում:

«Երբ նրանք ավարտեն [ավարտում են] իրենց վկայությունը»: Այն ժամանակահատվածը, երբ երկու վկաները պետք է մարգարեանային քուրձ հագած, ավարտվեց 1798 թվականին: Երբ նրանք մոտենում էին իրենց աշխատանքի ավարտին աննկատության մեջ, նրանց դեմ պատերազմ պիտի մղվեր այն զորության կողմից, որը ներկայացված է որպես «անդունդից ելնող գազանը»: Եվրոպայի շատ ազգերի մեջ Եկեղեցում և Պետության մեջ իշխող իշխանությունները դարեր շարունակ վերահսկվել էին Սատանայի կողմից՝ պապականության միջոցով: Բայց այստեղ մեր ուշադրությանը ներկայացվում է սատանայական զորության նոր դրսևորում»: Մեծ պայքարը, 268:

Հայտնության գրքում նշված են երեք իշխանություններ, որոնք ելնում են անդունդից. առաջինը հիշատակվում է Հայտնություն 9.2-ում՝ իսլամը, երկրորդը՝ Ֆրանսիական հեղափոխության աթեիզմը, 11.8-ում, և երրորդը՝ արդի Հռոմը, 17.8-ում: Վերջին օրերում ի հայտ եկող «նոր դրսևորումը», որը ոչ միայն կհարձակվի Միլլերական շարժմամբ նախապատկերված շարժման վրա, այլև կհարձակվի աշխարհի վրա, կեղծ Կեսգիշերյան աղաղակի կեղծ արթնությունն է, որը հայտնի է «Woke-ism» անունով: Woke-ism-ը ներկայացնում է «սատանայական զորության նոր դրսևորում», որը պաշտպանվում է ներկայիս ճիգովիտական նեոի կողմից և առաջ է մղվում վաճառականների, Միավորված ազգերի կազմակերպության քաղաքական առաջնորդների, Միացյալ Նահանգների բողոքականության ընկած եկեղեցիների լիբերալ ներկայացուցիչների և Դեմոկրատական կուսակցության կողմից՝ RINO-Հանրապետականների հետ համատեղ, որոնք կամ առաջ են մղում, կամ թույլ են տալիս առաջ մղել համասեռամոլական համայնքի շեղված ապրելակերպերի բոլոր տարբերակները, որոնք 11-րդ գլխում ներկայացված են որպես «Սոդոմ»: Այս երեք իշխանություններն են, որ աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն, և դրանք նաև ներկայացված են «Եգիպտոսով»՝ որպես աթեիզմի և աշխարհիկության խորհրդանիշ: Դրված լինելով Ֆրանսիական հեղափոխության անիշխանության միջավայրում, որը ևս այս երեք իշխանություններից մեկն է, և որոնք միասին կազմում են այն, ինչ Քույր Ուայթը կոչում է «չար դաշնակցություն», դրանք կամ ուղղակիորեն առաջ են մղում,

կամ թույլ են տալիս Woke-ism-ը: Woke-ism-ը տասը կույսերի արթնության սատանայական կեղծիքն է: Այս ուղղություններով մենք դեռ ավելին ունենք քննարկելու, բայց նախ անհրաժեշտ է անդրադառնալ այն սպանության հետևանքներին, որը կատարվեց փողոցում 2020 թվականի հուլիսի 18-ին:

Եվ նաև, սիրելի Ընթերցող, խնդրում եմ հասկանաք, որ ես ոչ մի աջակցություն չունեմ առաջարկելու Հանրապետական կուսակցությանը: Չկա որևէ քաղաքական ուղղվածություն, որի նկատմամբ ես որևէ վստահություն ունենամ: Ես պարզապես մատնանշում եմ այն մարգարեական ընթացքները, որոնք գոյություն ունեն Միացյալ Նահանգներում, Միավորված ազգերի կազմակերպությունում և Պապականության մեջ: Այդ ընթացքները առավել որոշակիորեն կքննարկվեն, երբ մենք սկսենք անմիջականորեն անդրադառնալ այն երկու եղջյուրներին, որոնք 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրերը միմյանց զուգահեռ ընթանում են:

Սատանայական «Woke-իզմը», որը ներկայացնում է կեղծ Կեսգիշերային Աղաղակը, նախորդում է իրական Կեսգիշերային Աղաղակին, և իսկական Կեսգիշերային Աղաղակի ժամանակից առաջ նրանք, որ փողոցներում սպանված են եղել, ի վերջո կձևավորվեն կա՛մ իբրև հիմար, կա՛մ իմաստուն կույս: Այժմ հասել է այն ժամանակաշրջանը, երբ մեր բնավորությունների կապվելը կամ դեպի կործանման կրակին վիճակված խուրձը, կամ դեպի երկնային շտեմարանի համար նախատեսված խուրձը, իրականանում է:

Քույր Ուայթը ցույց է տալիս, որ հապաղման ժամանակում միլլերական պատմության անմիտ կույսերը փորձության հիասթափությանը արձագանքեցին այլ կերպ, քան իմաստուն կույսերը, և այսպիսով ենթադրվում է, որ հապաղման ժամանակին նրանց բնավորություններն արդեն իսկ հաստատված էին: Սակայն Երեմիայի վկայությունը մեզ հայտնում է, որ մենք կարող ենք ընտրել վերադառնալ Աստծուն, և Նա ոչ միայն կվերադառնա մեզ, այլև մեզ կդարձնի պղնձե պարսպապատ ամուր պարիսպ ամբարիշտների և ահեղների դեմ, մինչ մենք գործածվում ենք որպես Նրա բերանի խոսափող՝ հաջորդող ճգնաժամում: Հենց այդ մարգարեական պահին է, որ Հիսուս խոստանում է մեզ մխիթարել: Սա է Հովհաննեսի այն չորս գլուխների նշանակությունը, որոնք տեղադրված են մեր ներկայիս պատմության շրջանակում:

Յուզը Սուրբ Հոգին է, այն բնավորություն է և Աստծու Հոգու պատգամներն են: Աստծու Հոգին «Մխիթարիչն» է: Ինչպես Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ տվեց Իր Միածին Որդուն, և ինչպես Հիսուսը զոհեց Իր աստվածային էությունը՝ կամովին ընդունելու Իր ստեղծած մարդկությունը որպես Իր մի մասը հավիտյան, այնպես էլ Սուրբ Հոգին, որ տրված է ժամանակի այս շրջանում, մեզ հետ կմնա հավիտյան:

Եթե դուք սիրում եք Ինձ, պահեցե՛ք Իմ պատվիրանները: Եվ Ես պիտի աղաչեմ Հորը, և Նա ձեզ պիտի տա մեկ ուրիշ Մխիթարիչ, որպեսզի ձեզ հետ մնա հավիտյան. այսինքն՝ ճշմարտության Հոգին, որին աշխարհը չի կարող ընդունել, որովհետև նրան չի տեսնում և չի ճանաչում. բայց դուք ճանաչում եք նրան, որովհետև նա բնակվում է ձեզ հետ և պիտի լինի ձեր մեջ: Ես ձեզ որք չեմ թողնի. Ես պիտի գամ ձեզ

մոտ: Հովհաննես 14:15–18.

Հոգու այս գոհաբերությունը՝ ընտրելով հավիտյան բնակվել մարդկանց հետ, զուգահեռ է երկնային եռյակի մյուս երկու Անձերի գոհաբերությանը: Թերևս նույնքան նշանակալից, որքան Հոգու գոհաբերությունը՝ Իր պատրաստակամությամբ հավիտենության ընթացքում բնակվելու փրկագնվածներից յուրաքանչյուրի ներսում, այն է, որ այս առանձնահատուկ պատմական պահին «Միփթարիչի» գալուստը մատնանշում է, թե երբ Աստծու ժողովուրդը կնքվում է հավիտենության համար:

Եվ մի՛ տրամեցրեք Աստծու Սուրբ Հոգուն, որով կնքված եք մինչև փրկագնության օրը: Եփեսացիս 4:30.

Այն պատմության մեջ, որտեղ Միփթարիչի խոստումը կատարվում է կատարելապես, այսինքն՝ հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ, Հոգին «կբնակվի» մեր մեջ «հավիտյան»: Ամեն քրիստոնյա, որ բավարարել է ավետարանի պահանջները, ընդունել է Սուրբ Հոգին և, հետևաբար, «կնքվել է մինչև փրկագնության օրը», սակայն այդ կնքումը պարզապես մատնանշում է առաջիկա այն ժամանակը, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը պետք է կնքվեն այս ներկայիս պատմության ընթացքում: Եփեսացիներում նրանք, ովքեր կնքված են մինչև փրկագնության օրը, հակադրվում են նրանց, ովքեր «վշտացնում են» «Սուրբ Հոգուն»: Նրանք վշտացնում են Սուրբ Հոգուն՝ հրաժարվելով ընդունել Աստծո Հոգու հաղորդումները, և այսպիսով մերժում են ոսկե յուղը: Երբ Քրիստոս խոստանում է ուղարկել մեզ «Միփթարիչը»՝ «ճշմարտության Հոգին», այս հիասթափության ժամանակահատվածում, Նա խոստանում է դնել Իր կնիքը մեզ վրա, և Իր կնիքը ներկայացնում է Իր պատվիրանների պահպանումը, մասնավորապես՝ շաբաթ օրվա պատվիրանը, որը այն օրն է, երբ Հովհաննեսը ստացավ հայտնությունը, և որն այն հարցն է, որ շուտով կանգնելու է աշխարհի առջև:

Իմաստուն կույսերի կնքումը կատարվում է կիրակնօրյա օրենքի փորձությունից առաջ, որովհետև հենց այնտեղ է, որ և՛ իմաստունների, և՛ հիմարների բնավորությունները կհայտնվեն, իսկ բնավորությունը երբեք ճգնաժամի մեջ չի զարգանում, այն պարզապես հայտնվում է: Կնքումը, ի թիվս այլ բաների, ներկայացնում է Լաոդիկեցու մտքից դեպի Ֆիլադելֆեցու միտքը փոխակերպում: Խնդիրն այն է, որ այդ փոխակերպումը կատարվի, մեզանից յուրաքանչյուրի համար առաջին փորձությունը՝ անկեղծորեն հասկանալն է, որ մինչև այժմ մենք եղել ենք Լաոդիկեցիներ, որովհետև որպես Լաոդիկեցիներ մեր հիմնական հոգևոր վերաբերմունքն այն է, թե ամեն ինչ կարգին է, մինչդեռ իրականում ամեն ինչ լիովին սխալ է: Այդ վերաբերմունքը պետք է մի կողմ դրվի. այն այն գարշելի բաներից է, որ պետք է առանձնացվեն թանկագինից:

«Հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի իրենց ճակատների վրա,— դա որևէ տեսանելի կնիք կամ նշան չէ, այլ ճշմարտության մեջ հաստատվելը՝ թե՛ մտավոր, թե՛ հոգևոր առումով, որպեսզի նրանք չկարողանան սասանվել,— հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվի և պատրաստվի ցնցման համար, այն պիտի գա: Իրոք, այն արդեն սկսվել է. Աստծո դատաստաններն այժմ երկրի վրա են՝ մեզ նախազգուշացում տալու համար, որպեսզի իմանանք, թե ինչ է գալու»: Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական Աստվածաշնչյան մեկնություն, հատոր 4, 1161:

«Մխիթարիչը», որին Հիսուսը խոստանում է Իր աշակերտներին, որը հուսախաբության ժամանակ մխիթարում է նրանց, առաջնորդում է Իր ժողովրդին դեպի ամենայն ճշմարտություն, և հենց «ճշմարտության մեջ հաստատվելով» է, որ մենք կնքվում ենք: Այն «ճշմարտությունը», որի մեջ Աստծո ժողովուրդը պետք է այս պահին հաստատվի, այն «ճշմարտությունն» է, որ ապակնքվում է հենց շնորհի ժամանակի փակվելուց առաջ, քանզի «ժամանակը մոտ է»: Այդ ճշմարտությունը յոթ որոտների ծածուկ պատմության կառուցվածքն է, և այդ ծածուկ պատմությունը մատնանշում է այն պատմությունը, որտեղ բացվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը: Յոթ որոտների ծածուկ պատմությունը պիտի կատարվի հենց այն ժամանակ, երբ որպես ծածուկ պատմություն ներկայացված «ճշմարտությունը» ապակնքվի: «Ճշմարտության» ապակնքումն է, որ կնքում է նրանց, ովքեր ընդունում են այն պատգամը, որը նախկինում կնքված էր:

Աստծո ժողովուրդը կնքվում է իրենց ճակատներին՝ նախքան կիրակնօրյա օրերի ժամանակ բարկացած ազգերի ցնցումը, որով սկսվում է ազգային կործանումը: Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը Հայտնության գրքի «մարգարետության խոսքերն» են, որոնք այլևս չպետք է կնքված լինեն, որովհետև ժամանակը մոտ է: Սա այն ճշմարտությունն է, որ այժմ պետք է կարդացվի, լսվի և, ամենակարևորը, պահվի, եթե ուզում ենք օրհնված լինել:

Հուդան, ոչ թե Իսկարիովտացին, ասաց Նրան. «Տե՛ր, ի՞նչ է պատահել, որ Դու պիտի հայտնվես մեզ, և ոչ աշխարհին»: Յիսուսը պատասխանեց ու ասաց նրան. «Եթե մեկը սիրում է Ինձ, Իմ խօսքերը պիտի պահի, և Իմ Հայրը պիտի սիրի նրան, և Մենք պիտի գանք նրա մօտ և մեր բնակությունը նրա մօտ պիտի հաստատենք: Ով Ինձ չի սիրում, Իմ խօսքերը չի պահում. և այն խօսքը, որ դուք լսում էք, Իմը չէ, այլ Հօրն է, Ով ուղարկեց Ինձ: Այս բաները ձեզ ասացի, քանի դեռ ձեզ հետ էի: Բայց Մխիթարիչը՝ Սուրբ Հոգին, Ում Հայրը պիտի ուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամեն բան պիտի սովորեցնի և ձեր յիշողութեանը պիտի բերի ամեն ինչ, ինչ որ ձեզ ասել եմ»: Յովհաննէս 14:22–26:

Նրանց համար, ովքեր պահում են այն պատգամը, որ բացվում է կնիքներից, խոստումն այն է, որ Մխիթարիչը «կտվորեցնի» մեզ «ամեն բան»՝ «այն ամենը», ինչ Հիսուսն ասել է «ձեզ»: Սա այն խոստումն է, որ կատարվեց Էմմավուսի աշակերտների, ապա՝ տասնմեկ աշակերտների համար: Երբ Քրիստոս Իր ձեռքը հեռացրեց Էմմավուսի աշակերտների աչքերից, որոնք «պահված» էին, և ապա «բացեց» տասնմեկ աշակերտների «իմացությունը», որպեսզի նրանք լիովին «հասկանան Գրությունները», Նա արձանագրում էր մի խոստում նրանց համար, ովքեր ապրում են «վերջին օրերում», ովքեր պիտի վերադառնան իրենց հիասթափությունից, ապաշխարեն իրենց լաոդիկեական վիճակից և ընդունեն «ճշմարտությունը»: «Վերջին օրերում» «Մխիթարիչը» «մեր հիշատակին պիտի բերի ամեն բան», մինչ մեզ «սովորեցնում է ամեն բան»: Այնքան իսկ նշանակալի, որքան անցյալ ճշմարտությունները մեր հիշատակին բերելը, մինչ Նա մեզ սովորեցնում է ամեն բան, Նա նաև «պիտի ցույց տա մեզ գալիք բաները»:

Բայց ես ձեզ ճշմարտությունն եմ ասում. ձեզ համար օգտակար է, որ ես գնամ. որովհետև եթե ես չգնամ, Միսիթարիչը ձեզ մոտ չի գա, իսկ եթե գնամ, նրան ձեզ մոտ կուղարկեմ: Եվ երբ նա գա, աշխարհին կհանդիմանի մեղքի, արդարության և դատաստանի համար. մեղքի՝ որովհետև ինձ չեն հավատում. արդարության՝ որովհետև ես գնում եմ իմ Հոր մոտ, և դուք ինձ այլևս չեք տեսնի. դատաստանի՝ որովհետև այս աշխարհի իշխանը դատապարտված է: Ես դեռ շատ բաներ ունեմ ձեզ ասելու, բայց այժմ դուք չեք կարող կրել դրանք: Սակայն երբ նա ճշմարտության Հոգին, գա, ձեզ կառաջնորդի դեպի ամբողջ ճշմարտությունը. որովհետև ինքն իրենից չի խոսելու, այլ ինչ որ լսի, այն կխոսի, և գալիք բաները ձեզ կհայտնի: Նա ինձ կփառավորի, որովհետև իմից պիտի առնի և ձեզ կհայտնի: Հովհաննես 16:7–14:

Այս ժամանակ Միսիթարիչը պիտի «առաջնորդի» մեզ դեպի «ճշմարտություն», «սովորեցնի մեզ ամեն բան», ներառյալ «գալիք բաները», որովհետև այս ժամանակ Հիսուսը դեռևս «շատ բաներ ունի ասելու» մեզ: Այդ բաները՝ լինի մեր «հիշողությունից» եղած բաներ, «գալիք բաներ» թե այն բազմաթիվ «բաները», որ Նա «դեռ» ունի մեզ ասելու, հենց այն է, ինչ կնքում է մեզ գալիք ճգնաժամի համար: Այդպես է, որովհետև Նրա ճշմարտությունը ներկայացնում է Նրա արարիչ գործությունը: Նա մեզ կնքում է նախքան գալիք ճգնաժամը, որովհետև մտադիր է, որ մենք նախապես զգուշացված լինենք Իր ժողովրդի դեմ սրբազան պատմության ընթացքում երբևէ տեղի ունեցած հալածանքի ամենամեծ շրջանի մասին: Այդ հալածանքը մասնավորապես ցույց է տալիս, որ այն խոսքերն ու արարքները, որ մենք արել ենք անցյալում, պիտի հիշվեն և օգտագործվեն մեր դեմ, ինչպես Քրիստոսի խոսքերն աղավաղվեցին Նրա դեմ: Այնուամենայնիվ, մենք պիտի ներկայացնենք լուրը՝ որպես վկայություն նրանց ապստամբության դեմ, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի և Քրիստոսի միջոցով:

Հիշեցե՛ք այն խոսքը, որ ես ասացի ձեզ. ծառան իր տիրոջից մեծ չէ: Եթե ինձ հալածեցին, ձեզ էլ կհալածեն. եթե իմ խոսքը պահեցին, ձերը ևս կպահեն: Բայց այս բոլոր բաները ձեզ կանեն իմ անվան պատճառով, որովհետև չեն ճանաչում նրան, ով ինձ ուղարկեց: Եթե ես չգայի և նրանց հետ չխոսեի, մեղք չէին ունենա. իսկ հիմա իրենց մեղքի համար արդարացում չունեն: Ով ինձ ատում է, իմ Հորն էլ է ատում: Եթե ես նրանց մեջ չգործեի այն գործերը, որ ուրիշ ոչ ոք չարեց, մեղք չէին ունենա. իսկ հիմա և՛ տեսան, և՛ ատեցին թե՛ ինձ, թե՛ իմ Հորը: Բայց սա եղավ, որպեսզի կատարվի այն խոսքը, որ գրված է նրանց օրենքում. «Ինձ անհիմն ատեցին»: Բայց երբ գա Միսիթարիչը, որին ես ձեզ կուղարկեմ Հորից, ճշմարտության Հոգին, որ բխում է Հորից, նա կվկայի իմ մասին: Հովհաննես 15:20–26.

«ճշմարտության Հոգին», որ «Միսիթարիչն» է, «կվկայի» Քրիստոսի մասին, որ «ճշմարտությունն» է: Իսկ «ճշմարտությունը» Ալֆան և Օմեգան է, առաջինը և վերջինը, սկիզբը և վախճանը: Յոթ որոտների ծածուկ պատմությունը, որ այժմ ապակնքվում է, հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման լուրն է: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հետևանքներից հետո Երեմիան օրինակ է տալիս, որպեսզի մենք ընտրենք վերադառնալ Նրան, Ով առաջինը սիրեց մեզ: Այդ վերադարձի գործն իրագործելիս մենք պատասխանատվություն ունենք անջատելու պատվականը անարգից: Եթե երկյուղով և դողով իրագործենք մեր փրկությունը և ավարտին հասցնենք այդ գործը,

մենք կկնքվենք և անմիջապես կմտնենք երկրի պատմության մեծագույն ճգնաժամի մեջ: Մենք նաև արտոնություն կունենանք ապրելու այն պատմությունը, որ մարգարեները, թագավորները և արդար մարդիկ ցանկացել են տեսնել:

Նրանք, ովքեր կստանան այդ գործը և կվերադառնան, «կքայլեն Աստծո գահից բխող լույսի մեջ», և «հրեշտակների միջոցով երկնքի և երկրի միջև կլինի մշտական հաղորդակցություն», որը հենց այն հաղորդակցության ընթացքն է, որ նշված է Հայտնության գրքի բացման խոսքում:

«Այս աշխարհում ոչ բոլորն են թշնամու կողմը բռնել ընդդեմ Աստծո: Ոչ բոլորն են դարձել անհավատարիմ: Կան հավատարիմ քչեր, որոնք ճշմարիտ են Աստծուն, որովհետև Հովհաննեսը գրում է. «Ահա նրանք, որ պահում են Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատքը»: Հայտնություն 14:12: Շուտով պատերազմը պիտի մղվի կատաղի կերպով նրանց միջև, ովքեր ծառայում են Աստծուն, և նրանց, ովքեր Նրան չեն ծառայում: Շուտով ամեն ինչ, որ կարող է սասանվել, պիտի սասանվի, որպեսզի մնան այն բաները, որոնք չեն կարող սասանվել»:

«Սատանան Աստվածաշնչի ջանադիր ուսումնասիրող է: Նա գիտի, որ իր ժամանակը կարճ է, և ամեն մի կետում ձգտում է հակազդել այս երկրի վրա Տիրոջ գործին: Անհնար է որևէ պատկերացում տալ Աստծո այն ժողովրդի փորձառության մասին, որ կենդանի պիտի լինի երկրի վրա, երբ երկնային փառքն ու անցյալի հալածանքների կրկնությունը միախառնվեն: Նրանք պիտի քայլեն այն լույսի մեջ, որ բխում է Աստծո գահից: Հրեշտակների միջոցով մշտական հաղորդակցություն պիտի լինի երկնքի և երկրի միջև: Իսկ Սատանան, շրջապատված չար հրեշտակներով և իրեն Աստված հռչակելով, ամեն տեսակ հրաշքներ պիտի գործի, որպեսզի, եթե հնարավոր լինի, մոլորեցնի հենց ընտրյալներին: Աստծո ժողովուրդն իր անվտանգությունը հրաշքներ գործելու մեջ չի գտնի, որովհետև Սատանան պիտի կեղծի այն հրաշքները, որ պիտի կատարվեն: Աստծո փորձված և ստուգված ժողովուրդն իր գործությունը պիտի գտնի այն նշանի մեջ, որի մասին խոսված է Ելք 31:12–18-ում: Նրանք պետք է կանգնեն կենդանի Խոսքի վրա. «Գրված է»: Սա միակ հիմքն է, որի վրա նրանք կարող են հաստատուն կանգնել: Նրանք, ովքեր խախտել են իրենց ուխտը Աստծո հետ, այն օրը պիտի լինեն առանց Աստծո և առանց հույսի:»

«Աստծու երկրպագուները հատկապես պիտի տարբերվեն չորրորդ պատվիրանի հանդեպ իրենց վերաբերմունքով, որովհետև սա Աստծու արարչագործական գործության նշանն է և վկայությունն է մարդու հարգանքի ու պատվի պահանջի վերաբերյալ Նրա իրավունքի: Չարերը պիտի տարբերվեն Արարչի հիշատակը քանդելու և Հոռմի հաստատությունը բարձրացնելու իրենց ջանքերով: Հակամարտության լուծման պահին ամբողջ քրիստոնեական աշխարհը պիտի բաժանվի երկու մեծ դասերի՝ նրանց, ովքեր պահում են Աստծու պատվիրանները և Հիսուսի հավատը, և նրանց, ովքեր երկրպագում են զազանին ու նրա պատկերին և ընդունում են նրա դրոշմը: Թեև եկեղեցին և պետությունը պիտի միացնեն իրենց ուժը, որպեսզի հարկադրեն բոլորին՝ «փոքրերին ու մեծերին, հարուստներին ու աղքատներին, ազատներին ու ծառաներին», ընդունելու զազանի դրոշմը, այնուամենայնիվ Աստծու ժողովուրդը չի ընդունի այն: Հայտնություն 13:16:

Պատմոսի մարգարեն տեսնում է «նրանց, որ հաղթանակ էին տարել գազանի, նրա պատկերի, նրա դրոշմի և նրա անվան թվի վրա, կանգնած ապակե ծովի վրա՝ Աստծու տավիղները ձեռքին», և նրանք երգում էին Մովսեսի և Գառի երգը:
Հայտնություն 15:2:»

«Սարսափելի փորձություններ և նեղություններ են սպասում Աստծո ժողովրդին: Պատերազմի ոգին շարժման մեջ է դնում ազգերին երկրի մի ծայրից մինչև մյուսը: Բայց եկող նեղության ժամանակի մեջ՝ այնպիսի նեղության ժամանակ, ինչպիսին չի եղել այն օրից, երբ ազգ է եղել,—Աստծո ընտրյալ ժողովուրդը կմնա անսասան: Սատանան և նրա զորքը չեն կարող կործանել նրանց, որովհետև զորությամբ հզոր հրեշտակները կպաշտպանեն նրանց»: Վկայություններ, հատոր 9, 15–17:

Արժե նկատել, որ այս հատվածը այն գլխի ավարտն է, որը սկսվում է «Վկայություններ», հատոր իններորդի տասնմեկերորդ էջից, ինչը կարելի է ճանաչել որպես ինը-տասնմեկը ներկայացնող: Արժե նաև ուշադրություն դարձնել, որ վերնագիրը Գալու Փեսայի մասին է, ինչպես նաև Ամբակումի գծապատկերներին, որտեղից Պողոսը վերցրել է այն համարը, որ գրեց Եբրայեցիների գրքում: Գլխի սկիզբը նշանավորում է այն պատմությունը, որ սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, մարգարեության ուխտի երկու տախտակները, որի մեջ մտնվեց ադվենտիզմի սկզբում, և որ վերնագիրը վերջին ճգնաժամն է, ինչը նույնացնում է վերջին Կեսգիշերային Աղաղակը: Գլխի ավարտը լիակատար համաձայնության մեջ է սկզբի հետ, որովհետև թե՛ սկիզբը, թե՛ ավարտը վերաբերում են վերջին ճգնաժամին:

«Բաժին 1 — Թագավորի գալստյան համար»

«Դեռ մի փոքր ժամանակ, և Նա, որ պիտի գա, կգա և չի ուշանա»: Եբրայեցիներ 10:37:

«Վերջին ճգնաժամը»

«Մենք ապրում ենք վախճանի ժամանակում: Արագորեն կատարվող ժամանակների նշանները հայտարարում են, որ Քրիստոսի գալուստը մոտ է: Այն օրերը, որոնցում մենք ապրում ենք, հանդիսավոր և կարևոր են: Աստծո Հոգին աստիճանաբար, բայց հաստատապես հեռացվում է երկրից: Պատուհասներն ու դատաստաններն արդեն վրա են հասնում Աստծո շնորհն արհամարհողներին: Ցամաքում և ծովում տեղի ունեցող աղետները, հասարակության անկայուն վիճակը, պատերազմի տագնապները խորհրդանշական են: Դրանք նախանշում են մեծագույն նշանակություն ունեցող մոտալուտ իրադարձությունները»: Վկայություններ, հ. 9, էջ 11:

Եթե մենք վերադառնանք և ընդունենք Աստծու «բերանը» լինելու բարձր կոչումը, ինչպես ներկայացված է Երեմիայի միջոցով, մենք շատ շուտով կմասնակցենք սրբազան պատմության ամենամեծ հավաքմանը:

«Նա նաև նրանց հույսի և քաջալերության խոսքեր ասաց: «Թող ձեր սիրտը չխռովվի,— ասաց Նա,— հավատում եք Աստծուն, հավատացե՛ք նաև Ինձ: Իմ Հոր տան մեջ շատ օթևաններ կան. եթե այդպես չլինեք, ձեզ կասեի: Գնում եմ ձեզ համար

տեղ պատրաստելու: Եվ եթե գնամ ու ձեզ համար տեղ պատրաստեմ, դարձյալ կգամ և ձեզ Ինձ մոտ կընդունեմ, որպեսզի որտեղ Ես եմ, դուք ևս այնտեղ լինեք: Եվ թե ուր եմ գնում, գիտեք, և ճանապարհը գիտեք»: Հովհաննես 14:1–4: Ձեր համար Ես եկա աշխարհ. ձեզ համար եմ գործել: Երբ հեռանամ, դարձյալ ձեզ համար նախանձախնդրորեն պիտի գործեմ: Ես աշխարհ եկա, որպեսզի Ինձ ձեզ հայտնեմ, որպեսզի դուք հավատաք: Ես գնում եմ դեպի Իմ Հայրը և ձեր Հայրը՝ Նրա հետ ձեր օգտին համագործակցելու համար:»

«Ճշմարիտ, ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. ով հավատում է Ինձ, այն գործերը, որ Ես եմ անում, նա էլ պիտի անի, և դրանցից առավել մեծ գործեր պիտի անի, որովհետև Ես գնում եմ Իմ Հոր մոտ»: Հովհաննես 14:12: Այս խոսքով Քրիստոսը նկատի չունեմ, թե աշակերտները պիտի ավելի վեհ ճիգեր գործադրեն, քան Ինքը գործադրել էր, այլ՝ որ նրանց գործը պիտի ունենար ավելի մեծ ծավալ: Նա նկատի չունեմ միայն հրաշագործությունը, այլ այն ամենը, ինչ պիտի կատարվեր Սուրբ Հոգու ներգործությամբ: «Երբ Մխիթարիչը գա,— ասաց Նա,— որին Ես Հորից ձեզ պիտի ուղարկեմ, ճշմարտության Հոգին, որ Հորից է բխում, Նա պիտի վկայի Իմ մասին. և դուք ևս պիտի վկայեք, որովհետև սկզբից Ինձ հետ եք եղել»: Հովհաննես 15:26, 27:

«Հրաշալիորեն կատարվեցին այս խոսքերը: Սուրբ Հոգու իջնելուց հետո աշակերտներն այնքան լցվեցին սիրով Նրա հանդեպ և նրանց հանդեպ, որոնց համար Նա մեռավ, որ սրտերը հալվում էին իրենց ասած խոսքերից և իրենց մատուցած աղոթքներից: Նրանք խոսում էին Հոգու գործությամբ, և այդ գործության ազդեցության ներքո հազարավորներ դարձի եկան»: Գործք Առաքելոց, 21, 22: